

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Fridman Róbert ügyvéd (...) által képviselt felperes neve(...) felperesnek - a Hámori Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Hámori Sándor ügyvéd) által képviselt alperes neve(...) alperes ellen, tisztességtelen piaci magatartás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2009. június 10. napján kelt 1.P.23.652/2007/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes keresetét és 144.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Indokolásában tényként állapította meg, hogy az 1998. és 2002. év között, a „...” című karrierkiadványt megjelentető ...Kft. anyavállalata 2002-ben kivonult a magyar piacról. Ekkor alakult meg a felperesi cég, amelynek munkatársai lettek a megszűnt gazdasági társaság alkalmazottjai, R... G... és K... G... is, akik 2006-ig közreműködtek a felperesi cég 2003-tól megjelenő „...” című, a frissen végzett diplomásoknak szóló kiadvány készítésében. A felperes az értékesítési munka megkönnyítése érdekében egy excell formátumú adatbázist hozott létre, amely tartalmazza a cégek, a kapcsolattartó nevét, a telefonszámokat és a korábbi évre vonatkozó megjegyzéseket. Az utóbbi rovatban olyan információk is szerepeltek, hogy az adott céget érdekli-e a kiadvány, és abban milyen összegben kíván hirdetést elhelyeztetni. E munkában részt vett K... G..., aki saját laptopján is dolgozott, amelyre az adatbázist átmentette.

Megállapította továbbá az elsőfokú ítélet, hogy az alperes 2006-ban kezdte meg a „...” című kiadvány előkészítését, amelyet ténylegesen „...” néven jelentetett meg és jelentet meg azóta is évente. Az alperes, mint megrendelő 2006. május 12-én kötött szerződést a ...Kft. vállalkozóval a „...” című kiadvány szerkesztésére és hirdetés-

szervezésre. Az alperesi kiadvány főszerkesztője R... G... lett, a hirdetésszervezést, az értékesítést a ...Kft-nél K... G... végezte.

Az ítélet részletezte a felperesi „...” és a „...” című kiadványokat, a külső borítóik megjelenítését, a kiadványok szerkezetét, valamint a hozzájuk kapcsolódó papír alapú anyagokat, vagyis a kérdőívet, a produkciós anyagot, a megrendelő lapot, a könyvjelzőt és weboldalakat. Leírta a kiadványban megjelenő hirdetések értékesítési folyamatának főbb fázisait, és tényként állapította meg azt is, hogy K... G... a kollégájának, B... I...nak 2007-ben egy adatbázist, továbbá ügyfél cégek alkalmazottainak, L... Zs...nak és Gy... A...nek megrendelői listákat adott át.

A felperes keresetében elsődlegesen a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (továbbiakban Tpv.) 4. és a 6. §-ai, másodlagosan a 2. §-ára hivatkozással kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását, az alperesnek a jogsértés abbahagyására kötelezését és a további jogsértéstől eltiltását.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Az üzleti titoksértést vitatva hangsúlyozta, hogy K... G... nem az ő, hanem a ...Kft. alkalmazottja, és a megjelölt adatok egyébként sem minősülnek üzleti titoknak. A felperes ettől függetlenül sem tette meg a szükséges intézkedéseket a listák titokban tartása érdekében. A jellegbitorlással kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a kiadványajánlója és a kiadványa az ő szellemi terméke, amely megjelenését és tartalmát tekintve a ... egyéb kiadványainak jegyeit viseli magán; tartalmi felépítése és színvilága a korábban Nyugat-Európában már meghonosodott mintát követi.

Az elsőfokú bíróság elsődlegesen a Tpv. 2. §-val kapcsolatban mutatott rá arra, hogy e generálklauzula kisegítő jellegű, akkor alkalmazható, ha a magatartás tisztessége a kérdés, de az adott tényállás a törvényben nem nevesített. A jelen esetben azonban a felperes a Tpv. 4. és 6. §-aiban tételesen szabályozott tényállások kereteibe tartozó tényekre hivatkozott, ezért a kisegítő szabály alkalmazására nincs lehetőség.

A Tpv. 4. §-a szerinti üzleti titoksértést vizsgálva megállapította, hogy a K... G... birtokában lévő adatbázisnak a megrendelők személyére vonatkozó része bárki számára megismerhető adta, de a „megjegyzés” rovata - különösen azok az adatok, amelyek szerint az egyes cégek a korábbi kiadványban milyen összegben rendeltek hirdetéseket - üzleti titoknak minősülnek, amely adatokra a felperes a titokgazda, ezért a Ptk. 81. § (2) bekezdésében foglaltak alapján az ő vonatkozásában kell értékelni, hogy megtette-e a titokban tartás érdekében szükséges intézkedéseket. Az Mt. 103. § (3) bekezdése felhívásával úgy foglalt állást, hogy K... G... a felperessel kötött munkaszerződése tényénél fogva titoktartásra volt kötelezett, azzal, hogy a felperes munkavállalóként foglalkoztatta, a szükséges lépéseket megtette a titokbantartás érdekében.

Ennek ellenére nem látta megállapíthatónak az üzleti titok mással való jogosulatlan közlését vagy felhasználását. A megrendelői lista L... Zs..., Gy... A... részére történő átadása ugyan igazolt volt, de azt nem lehetett megállapítani, hogy az üzleti titokként minősülő adatbázis is átadásra került. A B... I... részére átadott adatbázis vonatkozásában az sem nyert bizonyítást, hogy az átadásra az alperes - és nem a ...Kft. - részéről került sor. A felhasználás kapcsán is az volt az álláspontja, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperest terhelte bizonyítási kötelezettség, de nem tudta igazolni, hogy a hirdetési szerződés megkötése során az alperes a felperes kiadványában korábban megjelent cég által fizetett díj ismeretében kötött szerződést, mert a ... kereskedőlánc alkalmazottjának vallomásából azt sem tudta megállapítani, hogy az alperes kötött-e egyáltalán szerződést.

A keresetet nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság a jellegbitorlást illetően sem. A Tptv. 6. §-ának megfelelően egyrészt azt vizsgálta, hogy megvalósult-e a szolgai utánzás, másrészt pedig, hogy van-e a felperesi termékeknek olyan jellegzetes külsejük, amelynél fogva a fogyasztók a terméket a felpereshez köthették volna.

A felperesi és az alperesi kiadvány egyszerű megtekintéssel való összehasonlítása alapján úgy ítélte meg, hogy nem azonos méretű kiadványokról van szó, elnevezésük, nyomdai kialakításuk és a felhasznált színvilág sem azonos. Míg a felperes kiadványának előlapján a zöld alapszín dominál, azon fénykép látható, felül sárga színű sávon helyezkedik el az „...” felirat és a megjelenés évére utaló évszám, valamint a honlap címe és az, hogy a kiadvány ingyenes. Ezzel szemben az alperesi „...”, valamint a „...” kiadvány ajánlója a címet narancssárga betűkkel jeleníti meg és a lap bal felső sarkában narancssárga sávban fehér betűkkel kerül feltüntetésre a „kiadványajánló” felirat. A két kiadvány mérete is eltér: az alperesi a ... című újság méretéhez igazodik. Alaptalannak találta a felperesi hivatkozást a szerkesztési megoldások azonosságára is.

Nem látta megállapíthatónak a szolgai utánzást kiadványhoz kapcsolódó kiadványajánló és a könyvjelző esetén sem, kiemelve, hogy a hasonló szerkezet a kiadvány típusának sajátosságából fakad.

A megrendelőlap és árlista, valamint a regisztrációs lap kapcsán azt fejtette ki, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a műfaj sajátosságaiból származó adatokon kívül ezeknek az iratoknak olyan jellegzetességük van, amely a felpereshez köthető, a kialakításról őt illetve termékét ismerik fel a fogyasztók. Ugyanilyen okból nem látta megállapíthatónak a jellegbitorlást az internetes megjelenés esetén sem.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatása és keresetének helytadás, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása érdekében.

A fellebbezés szerint az „...”-hoz jellegzetes megrendelőlap tartozik, amely különbözik más kiadvány megrendelőlapjától, és az alperesi megrendelőlap megtévesztésig hasonlít arra. Hivatkozott arra is, hogy a felek kiadványajánlóinak a

szövege az árajánlati oldalakon esetenként szóról-szóra megegyezik. A kérdőíven szereplő adatok, állások sorrendje is azonos, továbbá a 2006-os „IT szektor és Pénzügyi szektor” megfogalmazások úgyszintén megegyeznek. Az alperesi kiadvány 2007. évi változatában ez a két fejezetcím „IT karrier”-ként és „pénzügyi karrier”-ként jelenik meg, míg az oldalak fejlécében már a „pénzügyi szektor” megjelölés szerepel, akárcsak a felperesnél 2006-ban. A felperes kiadványában alkalmazott könyvjelző jellegzetes, a két könyvjelző is megtévesztésre alkalmas módon megegyezik.

Rámutatott arra, hogy az „...” kiadvány szerkezetének egyedi a felépítése, továbbá olyan különböző szolgáltatásokat is nyújt a felperes az üzleti partnereinek, amelyek ilyen csomagban az országon belül nem jelennek meg, így a megjelenés fejében egy éves ingyenes adatbázis hozzáférést biztosít a vállalatoknak. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a nyomdai kivitelezés teljes egyezését, a papír fajtája, a terjedelem, a borító feldolgozása és a fólia azonosságát.

A két internetes weboldal sok jellegzetességét úgyszintén megegyezőnek állította, így megtalálható az „adatbázis” menüpont, az „állásajánlatok” című rovat és azonos a weboldal felépítése is. A cégeket egymás alatt ábécé sorrendben sorolják fel, a vállalat neve alatt szerepel az aktuális állásajánlat. Hasonló a helyzet a tavaszi és őszi állásbörzék feltüntetésével és nem különbözik a pdf formátumban vagy interaktív digitális formátumban való megjelenés sem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Hiányolta, hogy a fellebbezés nem adta indokát a hatályon kívül helyezés iránti indítványnak.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, azt helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel és döntésével is egyetértett a másodfokú bíróság.

Annak ellenére, hogy a felperes fellebbezési érveit kizárólag a jellegbitorlás körében fejtette ki, az elsőfokú ítéletet egészében támadta, ezért a másodfokú bíróság azt teljes terjedelmében bírálta felül.

Helytállónak tartotta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az üzleti titoksértés megállapítására és jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetet elutasító részét és lényegében az indokolását is. Csupán megjegyzi, hogy a munkaszerződés ténye önmagában általában nem elegendő a Ptk. 81. § (2) bekezdésében írt feltétel megállapítására, vagyis, hogy a munkáltató a titokvédelmi kötelezettségének eleget tett. Minden egyes esetben az egyedi tényállás dönti el, hogy a munkáltatónak milyen további intézkedéseket kell megtennie, hogy a Ptk. 81. § (2) bekezdésében írt feltétel megvalósuljon. Mindez azonban nem változtat az elsőfokú bíróság érdemi döntésének helyességén, mivel az adott esetben a

titoktartás érdekében szükséges intézkedések megtételének az elmaradása éppúgy a kereset elutasításához vezet, mint az elkövetési magatartások - a titok jogsértő közlésének és tisztességtelen felhasználásának - bizonyíthatatlansága.

Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság a jellegbitorlás körében is. Helyesen járt el, amikor egyfelől vizsgálta azt, hogy a peres felek egymásnak megfeleltethető papíralapú és internetes megjelenései összetéveszthetők-e, másrészt, hogy van-e olyan jellegzetessége a felperesi termékeknek, amelyek folytán a fogyasztók azokat kizárólag a felperessel hozzák összefüggésbe.

A másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta az ítélet indoklásában ekörben kifejtett helyes indokokat. Egyetértett azzal a következtetéssel, hogy a felperes oldalán nem fedezhető fel olyan egyedi megoldás, amelynél fogva az adott terméket a fogyasztók a felpereshez kötnék. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a jellegbitorlás körében a termékek külső megjelenését kell összehasonlítani, és nem a hozzá kapcsolódó egyéb szolgáltatásokat. Így nincs jelentősége annak, hogy a felperes milyen további kedvezményeket nyújt az ügyfeleinek.

A másodfokú bíróság egyetértett mindazokkal az érvekkel is, amelyeket az elsőfokú bíróság a felperesi „...” című kiadványhoz kapcsolódó egyéb anyagok szerkesztésének módja, az adatok csoportosítása körében kifejtett. Általánosságban megállapítható, hogy a megjelölt sajátosságok részben a nemzetközi előzményekből, részben - mint például a kérdőív vagy a regisztrációs lap - a kiadvány természetéből, céljából adódik. Az elsőfokú bíróságnak a nyomdai kivitelezésre, a honlap szerkesztésére vonatkozó meggyőző indoklását is szükségtelen megismételni; és nem osztható az a felperesi álláspont sem, hogy a két könyvjelző megtevesztésre alkalmas módon megegyezne. A másodfokú bíróság sem tulajdonított jelentőséget a „szektor” kifejezés használatának, mert itt általánosan használt, a szakmában elterjedt köznévről van szó. A felperes azt is csak állította, de nem bizonyította, hogy több cég is a felperes címére küldte vissza az alperesnek szánt promóciós anyagot.

A Tpv. 2. §-ára alapított, másodlagos kereseti kérelem kapcsán is helyesen döntött az elsőfokú bíróság, annak helyes indokaira csak utal a másodfokú bíróság, azt megismételni szükségtelen.

Megjegyzi azonban, hogy az elsőfokú bíróság, annak ellenére, hogy helyesen ismertette a felperes többes kereseti kérelmét, nem a felperes által elsődlegesnek tekintett - a Tpv. 4. és 6. §-ában írt üzleti titoksértés és jellegbitorlás megállapítása iránti - igénytel, hanem a másodlagosan előterjesztett kérelemmel foglalkozott először. A látszólagos keresethalmazat körébe tartozó kereseti kérelmek lényege az, hogy a felperes elsődlegesen az egyiknek a teljesítését kéri, és csak akkor érvényesíti a második (vagy többedik) igényét, ha a megelőző követelések nem vezetnek eredményre. Ebből következik, hogy a bíróságnak nincs módja kiválasztani, mit bírál el elsődlegesen, hanem kötelezően be kell tartani a kereseti kérelmek felperes által megjelölt sorrendjét. Az elsőfokú bíróság ítéletének

indokolásában nem tartotta be ezt a követelményt, mert a másodlagos kereseti kérelemről döntött elsődlegesen. Mivel valamennyi kérelem tekintetében a kereset elutasításra került, ezért mindennek a helyes érdemi döntésre kihatása nem volt.

A fellebbezés másodlagos petitumára tekintettel mutat rá a másodfokú bíróság, hogy alaptalanul kérte a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását. Osztható volt az alperesnek az az álláspontja, hogy a felperes egyáltalán nem részletezte, miért tartaná azt szükségesnek. A másodfokú bíróság nem talált olyan körülményt, lényeges eljárási hibát, amely az eljárás megismétlését indokolta volna, következésképp az ítéletet érdemben vizsgálta felül.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes másodfokú perköltség viselésére köteles {Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés}. A felperesi képviselő munkadíját a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú eljárásban irányadó (5) bekezdésre is tekintettel a 4/A. § szerint áfával növelt összegben.

, 2009. december 10.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Sándor Ottó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző